די נלאנדע מיזי

(דאך א פרעמדען מוזיקער)

פון כ' מלמד.

אין יענעם גרויסען קלויבער - נע־שעפט האבען נעארבייט ארום דרייסיק מיידלאך: די נלאנדע מיזי איז נעווען איינע פון זיי.

דעם נאנצען טאג זיינען די מיידלאך פארנומען מיט באהאנדלען די קוים, מיטהסמענם פרויען, וואס זיינען נעקומען מעסטען אזן קויפען קלויבער. אפשמאל זיינען די פרויען נע־קומען אין דער באלייטונג פון יונגע, רייכע הערען. אזן דעמאלט איז עס נעווען פרעהליך צווישען די דרייסיג מיידלאך: אין דעם קלויבער - נעשעפט, זיי שהנערע פון זיי האבען זיי אפילו, אויף א נגיבה'שען אופן, פארשטעהט זיך. אונטערגעפילדט אבער סעל. איינינע פון זיי האבען נעהאט די זכיה איינצולאדען צו ווערען אויף אן אויטאמאביל - שפאציר, וואס האט זיך נעשענקט מיט א מאלציים אין א רייד כען רעסטאראן אזן איז נעווען אויסנע־לייכט פאר אלע. וואס האט זיך נעהאלפען מיט א קאמפליסענטען.

די נלאנדע מיזי איז נעווען איינע פון זיי.

נעזן קיין קונים זיינען ניט נעווען, פלעגט זי זיך אפט פארטרעטען אזן פארקופען ערגעז אין דער וועלט אריין מיט אירער נרויסע בלוי - פאר־חלומ־טע אויגען אזן טראכטען מדנע חלומות. דערביי פלעגט זי קיינו "טשואינג - גאם" אזן באוויזען אירער ווייסע ציין, וואס האבען זיך אדורכנעפרעסט בעלם פון צווישען צווי דינע, רויטע ליפלעך. אזוי נוט, אבער, וויי זי האט דערפיהלט, אז דער בעל - חבית האט זיך באווייזען אין אנדערען עק פון'ם נע־שעפט, האט זי זיך באלד אפנערישען פון אירער מדנע נעדאנקען. וואס זיינען נעבליבען הויפען פון דער לופ־טען אזוי וויי לייכטע וואלמענדלאך אוכ־טערן בלויען הימעל אזן אירער רויטע ליפלאך האבען אנגענומען צו שמייכ־לען מיט יענעם שמייכעל, וועלכער אין באשעפען נאר פאר א בעל - חבית, אדער פאר א קוה, וואס קומט עפעס הויפען.

מיזי איז אלט נעווען אכצעהן יאהר. זי איז נעווען יונג אזן א חוק די שהנה קויט, מיט וועלכער די נאטור האט זי באשענקט, האט זי קיין זאך ניט פאר־מאנט.

פון די לאנגע שטונדען, וואס זי האט פארברענט אין דעם דאזיגען קלוי־דער - נעשעפט, אזן פון די שמועסן, וואס זי האט אפט אונטערגעהערט פון די אנדערע, עלטערע מיידלאך אין נע־שעפט, האט זיך בוי אירער אויסנעי־בייט א מאדנער באנריף וועגן מענער אין אלנעמיין. אזן אינערהויפט וועגן די רייכע יונגעלייט, וואס זיינען אפט נעווען נעזעלשאפט פון די אנדערע מיידלאך אין דער שעפט. אזוי פון זיי האבען נעהאט די זכיה אויסצוגיין מיט זיי, אויף א קאנצ'שען אופן, פארשטעהט זיך. אונטערגעפילדט אבער סעל. איינינע פון זיי האבען נעהאט די זכיה איינצולאדען צו ווערען אויף אן אויטאמאביל - שפאציר, וואס האט זיך נעשענקט מיט א מאלציים אין א רייד כען רעסטאראן אזן איז נעווען אויסנע־לייכט פאר אלע. זי פלעגט אפטמאל ערצעהלען אירער ווייסע פרויען פון דער נלאנדע מיזי איז נעווען אויסנע־לייכט פאר אלע. זי פלעגט אפטמאל ערצעהלען אירער ווייסע פרויען פון דער נלאנדע מיזי איז נעווען אויסנע־לייכט פאר אלע.

זוכט צו פארפיהרען מיט איהר א נע־שעפטער באקאנטשאפט, אבער מיזי איז נעווען פארזיכטיג.

איינמאל איז אהין נעקומען א רייד כע עלטערע דאמע, אזן מיט איהר איז נעקומען א יונגערמאן, א שהנהער, — דער דאמע'ס זוהן. אוירווינג האט נע־שעפן דער יונגערמאן, אזוי האט איהם די עלטערע דאמע, זיין מוטער, נעריפן: — דאס איז מיין נאמען. איך פאר־נעסער אייך, אז איך וועל דאס באר־האלטען פאר א נרויסען נונאד פון אייך ער זיין, וויל איהר וועט מיך רעכענען צווישען אייערע פר . . . ניין, איך מיין צווישען אייערע באקאנטע . . . נעז איך האלטען?

מיזי האט נעשמייכעלט — האלב אין זיך, פון דאם ביסעלע, וואס זי האט נעקענט מעהרער, אויבערהויפט פון די יונגעלייט, וואס זיינען נעקומען אין דעם קלויבער - נעשעפט , באזוי־ייטער־דיג זייערע דאמען, אזן פון דער ערפאהר־נונג, וואס זי האט נעשעפט פון די אכצערע, עלטערע מיידלאך אין דעם נע־שעפט, האט זי נעוואוסט. אז שהנע־דייך פון שהנע, רייכע יונגעלייט זיי־נען אזוי ווי שטרוי אויף'ן ווינד אזן ווי בעל - בלאזן, וואס בליבען קעגען דער זון מיט אלערלייי פארפיהרערישע צוגאנג. אבער ווי דאס נעלאכט פון איהם.

אוירווינג האט איינגאנצען פארנעסען אז זיין מוטער, וועלכע האט אין דעם צוויי־טען עק פון דעם קלוידער - נעשעפט אין נעמאסטען מאנטלען פאר דעם אנ־קומענדען אפערא סעזאן, אזן שטיל אריינמורמלענדיג מיזי'ן, האט ער נע־זאגט, אביסעל שטאמלענדיג:

— איך בעט אויך, מיר . . . איוב איך קום אייך פאר אבי־מעלע צוזדריינליך ביי דער ערשטער באר־אלסשאפט . . . איך כויז באמת. אז מיך וועט זעהר פרעהען, וועז איהר וועט מיר ערלויבען אייך וויידער צו זעהן . . . ער האט איהר דערלאנגט א שעהן־שיידליך קארטעל אזן וויימער נעזאגט: — דאס איז מיין נאמען. איך פאר־בעער אייך, אז איך וועל דאס באר־האלטען פאר א נרויסען נונאד פון אייר ער זיין, וועז איהר וועט מיך רעכענען צווישען אייערע פר . . . ניין, איך מיין צווישען אייערע באקאנטע . . . נעז איך האלטען?

מיזי האט נעשמייכעלט — האלב אין זיך, פון דאם ביסעלע, וואס זי האט נעקענט מעהרער, אויבערהויפט פון די יונגעלייט, וואס זיינען נעקומען אין דעם קלוידער - נעשעפט , באזוי־ייטער־דיג זייערע דאמען, אזן פון דער ערפאהר־נונג, וואס זי האט נעשעפט פון די אכצערע, עלטערע מיידלאך אין דעם נע־שעפט, האט זי נעוואוסט. אז שהנע־דייך פון שהנע, רייכע יונגעלייט זיי־נען אזוי ווי שטרוי אויף'ן ווינד אזן ווי בעל - בלאזן, וואס בליבען קעגען דער זון מיט אלערלייי פארפיהרערישע צוגאנג צו באזוכען אייך בייַ אייך אין דער הויז . . .

מיזי האט זיך שטיפערייש צוגעהערט.

— נאט איז מיט אייך! — האט זי אויסנעריפן — איהר!וויסט וואס איהר רעדט? וועז איך זאלט זעהן ווי מיך וואירעט! פינף פערזאנ אין דרייי־קלייניע צימערלאך! . . . שעהן וואלט עס אויסגעקוקט צו ברענגן אהין אזא דייענטעלמאן!

— נו, זאל זיין ערנעץ " וואו — האט אירווינג נעזאנט — באשטימט איהר אליין דעם פלאץ

מיזי האט פון האט נעטאן אזן באלד האט איהר פנים אויפנעשיינט פון א נרויסען נעדאנק:

— סעי — האט זי אויסנערופן, וועדערנדיג היימישער מיט איהם — ווי וואלט נעווען דאנערשטא פארנאכט אויף'ן עק נאס, וואו איך וואוינ? אבער ניט פארנעסען. איך מוז זיין צוריק אין דער הויז ניט שפעטער פון עלף, טאג מע וועט זיך בייווערן . .

די עלטערע דאמע, נעפינגערדיג זיך אין צוויי־טען עק פון דעם קלוידער - נע־שעפט, האט דערווייל אנגענהויבען צו רופען אויפ'ן הויכען קול:

— אירווינג, אירווינג!

אירווינג האט זיך שנעל נעווענדעט מיט מיזי'ן. צוגעזאגט איהר צו זיין אין צייט אויף דעם באשטימטען פלאץ אזן האט אויפגעאיילט צו זיין מוטער צען שפאציר, דוקא ניט אין אויטא־מאביל, ווי זי האט ערשטער נע־רופט, נאר מעהר, אז זי זאל נעהן אין דער הויז דאדט פונקט אזוי גוט, ווי די רייכסטע דאמען פיהלען זיך אין זייער שפאציר־נדיג מיט מיי־דלאך אין דער אלנעמיין. אזן דעם אירווינג האט נעזאנט:

— איך מיין . . . פארוואס ניט, איך נעה אפילו ניט אוים זעהר אפט מיט פרעמדע יונגעלייט . . . איך בין נאר זיכער, אז איך וועל נאר נעקענט בייַ איהר צו שמייכעל, — ניט קיין פלעטשענדיגע לייזדי, — אבער וועז וועלט איהר מיך דען זעהן זיי־דער?

— אזוי זיך מעלייך . . .

האט אירווינג נעענטפערט מיט א פאר־באבטען אטעם אזן מיט א קלאפענדיג הארץ — וען איהר וואלט מיר נעזאלט ערלויבען צו באזוכען אייך בייַ אייך אין דער הויז . . .

מיזי האט זיך שטיפערייש צוליבט.

— נאט איז מיט אייך! — האט זי אויסנעריפן — איהר!וויסט וואס איהר רעדט? וועז איך זאלט זעהן ווי מיך וואירעט! פינף פערזאנ אין דרייי־קלייניע צימערלאך! . . . שעהן וואלט עס אויסגעקוקט צו ברענגן אהין אזא דייענטעלמאן!

— נו, זאל זיין ערנעץ " וואו — האט אירווינג נעזאנט — באשטימט איהר אליין דעם פלאץ

מיזי האט פון האט נעטאן אזן באלד האט איהר פנים אויפנעשיינט פון א נרויסען נעדאנק:

— סעי — האט זי אויסנערופן, וועדערנדיג היימישער מיט איהם — ווי וואלט נעווען דאנערשטא פארנאכט אויף'ן עק נאס, וואו איך וואוני